

Arrest

nr. 207 734 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 september 2015 en dient op 3 september 2015 een asielaanvraag in.

Op 7 april 2017 en 5 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 21 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense afkomst te zijn en tot de Markikhelstam te behoren. U bent geboren in het dorp Surragha in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U ging er 10 à 11 maanden naar school en kunt wel lezen maar niet schrijven. U bent 25 jaar oud. Ongeveer 11 jaar geleden bent u getrouwd met uw vrouw T(...). U heeft zes kinderen.

Op 13 augustus 2010 begon u te werken bij het leger. U was vijftien à achttien maanden in dienst in de stad Gardez in de provincie Paktia en het was uw taak een weg en een checkpoint te bewaken. Toen u ongeveer een jaar in dienst was, kwamen de taliban een eerste keer langs bij uw familie in Surragha met de boodschap dat u zich bij hen moest aansluiten. Ongeveer één of twee maanden later kwamen de taliban nogmaals langs, dit keer met de boodschap dat u bij hen diende te gaan. Indien u weigerde, zouden de taliban hetzelfde doen met u als met een andere soldaat H(...), die ook in Sherzad woonde. Uw ouders antwoordden dat u niet voor het leger werkte. De malik bevestigde dit en besliste dat indien u terug in het dorp zou opdagen of terug voor het leger zou gaan werken, u gedood mocht worden. Uw ouders contacteerden u en uw vader vroeg u om te stoppen met uw werk voor het leger. Ongeveer vijftien dagen later ging u naar het dorp Chamtala in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Daar bleef u nog ongeveer een jaar lang in een restaurant werken. Uit vrees voor de taliban kwam u niet buiten. Toen uw vader uiteindelijk genoeg geld verzameld had om uw vlucht te betalen, vertrok u in de vierde maand van 1391 Afghaanse kalender (AK) (ongeveer juli 2012 Gregoriaanse kalender (GK)) naar Iran. U ging vervolgens naar Turkije waar u achttien maanden lang doorbracht in de stad Istanboel, zonder verblijfsvergunning. Dan trok u verder via Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België waar u aankwam op 1 september 2015 en asiel aanvraag op 3 september 2015.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan ofwel gerekruteerd ofwel gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw aanvraag legt u uw bankkaart van Kabul Bank neer, uw legerbadge, zes foto's van uzelf en de briefomslag waarin dit alles naar België gestuurd werd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS 1, p. 2 en gehoorverslag CGVS 2, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen de jaren voor uw vlucht naar België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te

stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er moet worden opgemerkt dat u geen inzicht weet te geven in de concrete levensomstandigheden in dewelke u leefde in Sherzad voor uw zogenaamde legerdienst, in Chamtala na uw legerdienst en in Turkije onderweg naar Europa zodat u niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht en aldus niet heeft kunnen aantonen wat uw laatste verblijfplaatsen in Afghanistan en voor uw aankomst in België precies waren. Zowel wanneer het gaat over uw verblijf in Sherzad als uw verblijf in Chamtala en in Turkije tracht u uw leefwereld te verkleinen door te stellen dat u nooit buitenkwam en nooit naar andere plekken ging waardoor u niks kunt weten. In geen van de gevallen slaagt u er echter in aannemelijk te maken dat dit effectief het geval was.

Wat betreft uw verblijf in Sherzad uw eerste achttien levensjaren, geeft u geen inzicht op uw activiteiten en die van uw familie vooraleer u naar het leger ging. In deze regio waar landbouw zo belangrijk en alomtegenwoordig is, zoals u zelf erkent (CGVS 2, p. 5), is het absoluut niet geloofwaardig dat u zelfs op de meest algemene vragen eigenlijk geen concreet antwoord geeft. Zo geeft u als antwoord op de vraag wat er met jullie graan gebeurde eens het geoogst werd, dat het “de taak is van die persoon om dan te doen wat hij wilt met zijn graan” en “wat erna er mee gebeurt, is mijn job niet” (CGVS 1, p. 13), wat weinig aannemelijk klinkt voor een jongeman uit een landelijk gebied van Afghanistan. Wanneer de volgorde gevraagd wordt waarin de gewassen geteeld worden in uw regio, antwoordt u dat u het niet weet omdat u geen landbouwer bent (CGVS 2, p. 5). Hetzelfde antwoord volgt wanneer het CGVS u vraagt wat er na de maïsoogst geplant moet worden (CGVS 2, p. 5). U geeft daarbij zelf nog aan dat u de maanden kunt zeggen maar dat u niet weet of ze juist zijn (CGVS 2, p. 5). Dit is uiteraard allesbehalve overtuigend voor een achttienjarige die maar één jaar naar school is gegaan en de hele dag thuis bleef, met als enige taken het brengen van ontbijt en lunch naar zijn vader op het land, en boodschappen doen (CGVS 2, p. 4). Hierbij moeten er echter ook kanttekeningen bij geplaatst worden. U geeft namelijk zelf aan dat uw vader een oude man was met suikerziekte (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 4). Het is dan ook nog onwaarschijnlijker dat u als oudste zoon van het gezin in dat geval nooit moest meehelpen op het land maar uw oude vader met suikerziekte al het werk alleen liet opknappen. Daar bovenop legt u incoherente verklaringen af over het totaal aantal landbouwgronden dat uw familie bezat. Zo zegt u op uw eerste gehoor dat jullie in totaal vijf jerip eigen grond bezaten (CGVS 1, p. 7), terwijl u tijdens uw tweede gehoor aanhaalt over slechts drie jerip gronden te beschikken (CGVS 2, p. 5).

U biedt verder helemaal geen inzicht op de manier waarop uw familie inkomsten verwierf in Sherzad. Wanneer u gevraagd wordt hoe jullie jullie oogst verkochten, antwoordt u dat uw vader niets verkocht omdat jullie alles nodig hadden voor eigen gebruik (CGVS 2, p. 5). Op de logische volgende vraag waar uw vader dan het geld vandaan haalde om voor andere zaken inkopen te doen, hetgeen u vermeldt als zijnde één van uw belangrijkste activiteiten (CGVS 1, p. 7), zegt u dat u geen idee heeft (CGVS 2, p. 5). Het is absoluut ongeloofwaardig dat u, achttien jaar oud en de oudste zoon, niet weet hoe zijn eigen vader geld binnenhaalt om de familie te onderhouden. Daar komt nog bij dat u op dat moment zelf reeds vader was van minstens twee kinderen en u volgens uw eigen verklaringen “kostwinner was en de oudste van de familie” (CGVS 2, p. 4). Wanneer u dan later beweert dat u gewoon geld kreeg van uw oude, zieke vader, zonder dat u enig idee heeft vanwaar dit geld kwam, blijft het een raadsel hoe zowel uw eigen vrouw en kinderen als uw broers en ouders overleefden in Sherzad. Dit is echter van essentieel belang om een reëel zicht te kunnen krijgen op uw levensomstandigheden in Sherzad.

Vervolgens bent u tegenstrijdig wanneer het gaat over uw scholingsgraad. Bij de DVZ verklaarde u nog dat u tot de derde graad naar school bent gegaan in Afghanistan (verklaring DVZ, p. 4) terwijl u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaart dat u een aantal maanden, tien maanden of hoogstens een jaar lang buitengewone lessen heeft gevolgd maar voor het overige niet naar school bent gegaan (CGVS 1, p. 5). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u zich misschien vergist heeft bij de DVZ en u niet zoveel gestudeerd heeft (CGVS 1, p. 10). Dit louter vasthouden aan uw meest recente verklaringen overtuigt niet. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet wanneer de eerste schooldag is in Sherzad (CGVS 1, p. 7). Als verklaring hiervoor geeft u dat u niet alleen zelf nooit naar school ging maar dat u geen enkele vriend heeft die naar school is gegaan (CGVS 1, p. 7). Zelfs indien u zelf nooit naar school bent gegaan, is het onwaarschijnlijk dat u niet op de hoogte zou zijn van wanneer het schooljaar begint in de plek waar u de eerste achttien jaar van uw leven doorbracht en waar uw zes kinderen nog steeds leven. Daarbij valt nog op te merken dat de meerderheid van uw 67 vrienden op Facebook aangeeft wel universitaire studies te hebben gevolgd

en het daarbij in de meeste gevallen dan nog in Pakistan is, waar zij eveneens aangeven te wonen. Ook uw beweerde ongeletterdheid doet de wenkbrauwen fronsen aangezien u eerst zegt dat u weliswaar kunt lezen maar niet kunt schrijven (CGVS 1, p. 5) om dan gevraagd naar uw telefoonnummer u de pen zelf in handen neemt en uw telefoonnummer opschrijft (CGVS 1, p. 9). In het tweede interview kijkt u af en toe ook naar de notities van de tolk om op een bepaald moment te bevestigen dat hij GBG, een plek in Turkije, correct heeft opgeschreven (CGVS 2, p. 12). Deze vaststellingen leiden ertoe dat er sterk getwijfeld kan worden aan het door u beweerde scholingsgraad, waardoor u opnieuw geen inzicht geeft in uw reële levensomstandigheden in Afghanistan. In navolging van uw Facebookprofiel moet ook worden opgemerkt dat het uiterst markant is dat een ongeletterde landbouwerszoon uit Sherzad, Afghaans platteland, naast tal van vrienden met universitaire studies uit Peshawar ook heel wat vrienden heeft wonen die gelinkt zijn aan de universiteit van Nangarhar of de universiteit van Kaboel en ook woonachtig zijn in de Afghaanse hoofdstad. Deze bevindingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van grote legeroperaties in Sherzad, terwijl u zelf in het leger zou hebben gezeten en zelf ook beweert afkomstig te zijn uit Sherzad en de door uzelf gegeven informatie ook niet kan situeren in de tijd. Wanneer het CGVS bijvoorbeeld polst naar een grote legeroperatie in uw regio Markikhel en meer specifiek in het dorp Balalkhel, verklaart u dat dit nooit gebeurde (CGVS 1, p. 34). U beweert zelfs dat het leger zich daar nooit begeeft. Informatie in het dossier toont echter aan dat er bij deze operatie in 2011 maar liefst dertig talibanleden om het leven kwamen. Ook al was u toen zelf ook actief in het leger, toch mag verwacht worden dat u hierover zou gehoord hebben van uw familie aangezien zij u nog elke 15 à 20 dagen opbelden (CGVS 2, p. 20) en dit een operatie was die heel dicht bij uw thuis plaatsvond. De namen van de talibancommandanten Dilwar en Ismail die hierbij omkwamen zeggen u ook niks (CGVS 1, p. 34). U vermeldt wel zelf een incident in het nabijgelegen Nandarkhel (CGVS 1, p. 34-35 en CGVS 2, p. 24-25). U zegt echter dat u niet weet of deze operatie al dan niet plaatsvond voor u naar het leger ging, maar weet wel dat het zes, zeven of acht jaar geleden plaats heeft gevonden (CGVS 2, p. 7). Dat u wel kan aanhalen hoe lang het geleden is, maar dit niet kunt situeren ten opzichte van uw eigen leefwereld, doet de door u gegeven informatie uiterst ingestudeerd overkomen. Opmerkelijk is dat u later in het gehoor denkt dat het incident voor uw legerdienst plaats had gevonden omdat het lang geleden gebeurde (CGVS 2, p. 24). Dit onzekere antwoord vergoelijkt echter nog steeds de bevinding van het ingestudeerde karakter van uw kennis niet. U zegt evenmin iets te weten over de taliban die daar gestorven zijn (CGVS 1, p. 35), dit terwijl het volgens uw eigen verklaringen even dichtbij gebeurde als het Centraal Station dichtbij het WTC II-gebouw ligt en de hele wereld, heel Nangarhar en heel Afghanistan er een verhaal over schreef (CGVS 2, p. 7). Dat u, die daar op een boomscheut van woonde, in de eerste plaats niet zeker weet of u het meemaakte toen u daar zelf was dan wel of u het via een familielid hoorde toen u in het leger zat, doet al ernstige vraagtekens rijzen. Dat u daarenboven geen idee heeft welke taliban daarbij betrokken waren, doet opnieuw op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien u het effectief over dezelfde operatie heeft als deze in Balalkhel, vond dit trouwens plaats toen u reeds meer dan een half jaar in het leger zat, waardoor uw schatting dat u misschien nog niet in het leger zat, verkeerd blijkt. Even merkwaardig is het feit dat u niet weet of u al dan niet al in het leger zat op het moment dat malek Nazir (CGVS 1, p. 30) en het districtshoofd van Sherzad, Aseel Khogyani (CGVS 2, p. 32), gedood werden. Dat u weliswaar gehoord heeft van deze incidenten zonder echter te weten wanneer zij plaatsvonden en waar u zich bevond op dat moment, geeft alweer een ingestudeerde indruk. Wanneer u dan weer gevraagd wordt naar Babakarkhel en Nasrat, zeggen geen van beide namen u iets. Zij waren nochtans districtshoofd van Sherzad tussen 2009 en 2011, de eerste toen u nog in Sherzad woonde en de tweede als opvolger van Aseel Khogyani die u wel beweert te kennen (CGVS 2, p. 6 en 24). U heeft evenmin al gehoord van Haji Wardak, een malek uit Markikhel wiens dood als gevolg had dat er massale gevechten waren tussen de overheid en de taliban waarbij zeventig talibanleden en meer dan twintig politieagenten omkwamen in en rond Markikhel, waartoe uw dorp Surragha behoort (CGVS 1, p. 30). U beschrijft in algemene termen weliswaar een gelijkaardig incident maar wanneer hierover doorgevraagd wordt, weet u niet wanneer het gebeurde en sterker nog kunt u niet eens zeggen of u al dan niet nog in Afghanistan verbleef toen dit gebeurde (CGVS 1, p. 33-34). Nochtans vonden deze belangrijke gebeurtenissen allemaal plaats in de directe omgeving van uw dorp. Dat u er ofwel niet vanop de hoogte bent, ofwel er een zeer gebrekkige kennis over tentoonspreidt en deze gebeurtenissen ook niet kunt situeren ten opzichte van uw eigen levenscyclus tast de geloofwaardigheid omtrent uw herkomst uit Sherzad op ernstige wijze aan.

Ook uw geografische kennis over uw beweerde geboorteregio doet de wenkbrauwen fronsen. Zo geeft u weliswaar aan de namen en de ligging van enkele dorpen uit uw district te kennen (CGVS 1, p. 3, 4, 11, 32), maar is het uiterst vreemd dat enkele naburige dorpen van Surragha geen belletje doen rinkelen

zoals Modga (CGVS 1, p. 12) en Rewal (CGVS 1, p. 3) – nochtans op enkele luttele kilometer van uw dorp – en andere dorpen iets verder af in het district zoals Kalagay, Sar Kot, Godra en Ghara (CGVS 1, p. 12). Van een van de grootste dorpen in Sherzad, Tutu, denkt u dan weer dat het bij Hashimkhel ligt (CGVS 1, p. 12), terwijl het net de andere kant uit ligt, naar het district Hisarak toe. Ook deze gebreken in uw kennis over uw regio zijn vreemd voor iemand die daar heel zijn jeugd zou doorgebracht hebben en dergelijke lacunes zorgen er voor dat de zaken die u wel weet ingestudeerd overkomen.

De ernstige tekortkomingen in uw verklaringen over uw levensomstandigheden in Sherzad, hoe u uw kindertijd er doorbracht, wat u er al dan niet deed van werk, hoelang u al dan niet studeerde, hoe uw familie er in slaagde om inkomsten te vergaren, welke incidenten er plaatsvonden en de lacunes in uw geografische kennis over de regio doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Sherzad.

Niet alleen uw beweerde verblijf in het district Sherzad is niet geloofwaardig, u slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat u na uw legerdienst meer dan een jaar in Chamtala zou verbleven hebben in afwachting van uw reis naar Europa (CGVS 1, p. 36). Het is in de eerste plaats merkwaardig dat u bij de DVZ met geen woord rept over dit verblijf in Chamtala, hoewel u expliciet gevraagd werd om al uw woonplaatsen op te sommen (verklaring DVZ, p. 4). U antwoordt eerst dat u “sinds [uw] geboorte tot [uw] vertrek” in Sherzad verbleef. Daarbij vond u wel de tijd om te vermelden dat u ongeveer achttien maanden in Turkije heeft gewoond en er illegaal in Sultan Shapli verbleef (verklaring DVZ, p. 4) maar blijft Chamtala onvermeld. Ook in het begin van het eerste interview bij het CGVS werd u gevraagd of u behalve uw dorp Surragha ooit ergens anders woonde in Afghanistan, waarop u “nee” antwoordde (CGVS 1, p. 5). Wanneer u uw problemen uitlegt, vermeldt u trouwens het volgende “Ze hebben mij verwittigd niet naar huis te komen. Twintig - vijftien dagen later heeft mijn vader mijn vlucht geregeld met een smokkelaar, hij heeft mij dat laten weten en mij vanuit Chamtala laten vertrekken met de smokkelaar” (CGVS 1, p. 22). Ook wanneer u later in het interview bij het CGVS vertelt over het einde van uw loopbaan bij het leger, zegt u “mijn vader vroeg mij om mijn dienst te verlaten en naar Chamtala te komen vanwaar ik vertrok” zonder er bij te vermelden dat u nog een lange tijd in Chamtala zou verbleven hebben (CGVS 1, p. 24). Het is pas nadat u wordt geconfronteerd met een discrepantie op uw legerbadge dat u uiteindelijk aangeeft nog op andere plekken te hebben gewoond voor langere tijd. Wanneer u dan wordt gevraagd hoe lang na uw legerdienst u nog in Afghanistan heeft verbleven, antwoordt u eerst “een tijdje”, vervolgens “ik weet het niet precies”, “meer dan twee jaar”, “geen twee jaar, ik weet het niet precies”, “geen twee jaar” om uiteindelijk te stranden op “ongeveer langer dan een jaar” (CGVS 1, p. 35-36) hetgeen u ook in het tweede interview bij het CGVS bevestigt (CGVS 2, p. 9). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen verklaart u dat u zich vergist moet hebben met die vijftien tot twintig dagen (CGVS 1, p. 36). Aangezien u noch bij de DVZ, noch bij aanvang van het interview bij het CGVS enige melding maakte van een langer verblijf in Chamtala, terwijl u wel tegenover beide instanties vermeldde dat u lang in Turkije verbleef alvorens door te reizen, en integendeel zelfs expliciet vijftien tot twintig dagen vermeldt als zijnde de duur die uw vader nodig had om uw reis te regelen, kan deze verklaring niet overtuigen. Dat u eerst uw latere langere verblijfplaats onvermeld liet om vervolgens vage en tegenstrijdige antwoorden te geven, ondermijnt uw verklaringen dat u de laatste periode in Afghanistan in Chamtala heeft doorgebracht ten stelligste. Eveneens tegenstrijdig is uw verklaring in het eerste gehoor bij het CGVS dat u op verschillende plaatsen waaronder Kaboel heeft verbleven (CGVS 1, p. 35) terwijl u in het tweede gehoor bij het CGVS expliciet zegt dat u nooit in Kaboel heeft verbleven (CGVS 2, p. 11). Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u bij de DVZ beweerde dat de reis van Afghanistan naar Turkije 1500 dollar kostte (verklaring DVZ, p. 9), terwijl u bij het CGVS zegt dat de reis van Afghanistan naar Turkije 4000 dollar kostte (CGVS 1, p. 26). Door deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen biedt u opnieuw geen zicht in uw reële levenssituatie in Afghanistan.

Bovendien blijkt uw kennis over Chamtala enorm beperkt te zijn voor iemand die er “ongeveer langer dan een jaar” zou verbleven hebben (CGVS 1, p. 36). Zo zegt u dat er geen enkele hulporganisatie actief was in Chamtala toen u er was (CGVS 2, p. 9), terwijl uit objectieve informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat er in 2012 wel degelijk veel buitenlandse hulporganisaties actief waren in het dorp Chamtala dat eigenlijk gegroeid is uit een nederzetting waar veel IDP's (internally displaced persons) en teruggekeerde Afghanen uit Pakistan terechtkomen. Ook over gebeurtenissen in de directe omgeving blijkt u niks af te weten. Zo heeft u nog nooit gehoord van de leraar Kuchai Nasiri (CGVS 2, p. 9) noch van enig incident met een leraar (CGVS 2, p. 11) terwijl Nasiri ontvoerd werd uit het naburige dorp Kakrak toen u in Chamtala was. Op hetzelfde thema verdergaand, verklaart u dan dat u nooit een school heeft gezien in Chamtala, hoewel er wel degelijk scholen waren volgens uw eigen verklaringen (CGVS 2, p. 11). U werd nochtans de kans gegeven om zelf incidenten aan te halen waar u

over gehoord zou hebben, maar verklaart dat er niks gebeurde en u niks hoorde (CGVS 2, p. 10). U gaat dan verder met een beschrijving in algemene termen van de activiteiten van de taliban zoals ontvoeringen en bestormingen van huizen, maar wanneer u om concrete voorbeelden hiervan gevraagd wordt, slaagt u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven (CGVS 2, p. 10). Het enige incident dat u zich wel kunt herinneren in Chamtala is de moord op de legendarische krijgsheer Haji Zaman Ghamsharik wiens familie enorm veel invloed heeft in het district Khogyani en zelfs heel de provincie Nangarhar (CGVS 2, p. 10). Hierover kunt u echter niet zeggen of dit gebeurde voor uw verblijf in Chamtala dan wel na uw verblijf in Chamtala (CGVS 2, p. 10), wat opnieuw uiterst frappant is. Dit incident was internationaal nieuws over de meest invloedrijke man uit de gehele omgeving. Ghamsharik werd reeds in 2010 gedood, jaren voor uw verblijf in Chamtala dus. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die in dat dorp gewoond heeft, niet weet of het gebeurde wanneer hij er zelf woonde of niet. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u opnieuw weliswaar enkele dorpen kent rondom Chamtala (CGVS 2, p. 10) maar nog nooit gehoord heeft van de dorpen Spin Jumat en Baryena, nochtans dorpen op wandelafstand van Chamtala en waar u door moest gaan onderweg naar Jalalabad wanneer u het land verliet (CGVS 2, p. 10-11). Uw tegenstrijdige verklaringen en uiterst beperkte kennis over Chamtala maakt uw beweerde verblijf in Chamtala na uw legerdienst geenszins geloofwaardig.

Als verklaring voor uw beperkte kennis over Chamtala geeft u dat u zich daar moest verbergen vanwege uw problemen met de taliban en dus nooit naar buiten kon gaan (CGVS 2, p. 10). Ook uw eigen boodschappen werden niet door u zelf gedaan, maar door uw werkgever (CGVS 2, p. 10). Hoewel ook in dat geval een basiskennis zou mogen verwacht worden, is deze verklaring geenszins afdoende aangezien uw vervolgingsfeiten die zouden plaatsgevonden hebben in Sherzad zelf ongeloofwaardig zijn. Gelet op uw onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen en de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er namelijk evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor u naar het leger ging in Sherzad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien ondermijnen opnieuw grove tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten. Zo geeft u tijdens de verschillende gehoren bij het CGVS en de DVZ afwijkende verklaringen omtrent de tijdslijn waarin uw problemen zich zouden voorgedaan hebben en waar u zich toen bevond. In uw eerste interview bij het CGVS geeft u aan dat u tweemaal op verlof ging toen u in het leger zat, de eerste keer na ongeveer vier à vijf maanden, de tweede keer een tijd later zonder dat u kunt zeggen wanneer precies (CGVS 1, p. 14). In het tweede interview zegt u dat u de eerste keer na één à twee maanden effectieve dienst – na de opleiding dus – met verlof ging en de tweede keer drie à vier maanden later (CGVS 2, p. 17). Het is frappant dat u incoherente verklaringen aflegt over uw genomen verlofperiodes. Vervolgens geeft u aan dat de taliban voor de eerste keer op bezoek kwamen bij uw familie in Sherzad toen u al meer dan een jaar in het leger zat (CGVS 2, p. 19) en dat dit gebeurde vóór u een tweede maal met verlof ging. Niet veel later zouden de taliban een tweede maal langs zijn gekomen, waarbij u de tijd tussen hun bezoeken in op een maand of twee schat. Ook geeft u mee dat het na uw tweede verlof was en dat u nog actief was in het leger toen (CGVS 2, p. 19-20). Deze antwoorden staan opnieuw haaks met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Toen beweerde u namelijk tot twee keer toe naar huis te zijn gegaan alvorens u op uw werk tien tot twaalf gemiste oproepen van het thuisfront had ontvangen met de melding dat de taliban u was komen zoeken (CGVS 1, p. 22). Ook beweerde u niet te weten wanneer de taliban een tweede maal bij u thuis waren geweest, omdat u er toen zelf niet was, u beweert toen zelfs niet in Afghanistan aanwezig te zijn geweest (CGVS 1, p. 24). Geconfronteerd met uw uiterst tegenstrijdige verklaringen, gooit u er nog een nieuwe tegenstrijdigheid bij en beweert u gezegd te hebben dat u in Chamtala zat toen de taliban een tweede maal kwamen (CGVS 2, p. 20) om dan uiteindelijk toch terug te keren naar uw vorige verklaring dat u nog in het leger zat en pas 15 à 20 dagen na dit tweede bezoek van de taliban naar Chamtala vertrok (CGVS 2, p. 21). Het is niet ernstig te nemen dat u niet zou weten op welk moment deze levensingrijpende informatie u zou bereikt hebben en waar u zich op die precieze momenten bevond. Naast het ondermijnen van uw asielmotieven moet ook worden opgemerkt dat deze verklaringen uw verblijfplaatsen nog maar eens ondermijnen. Tot slot is het frappant dat u niet eens kunt zeggen wie u nu precies wilde vervolgen. Zo verklaart u eerst dat het de taliban, Daesh en het Islamitisch Emiraat waren die de eerste keer bij u waren langsgekomen, om uzelf snel te corrigeren dat Daesh toen nog niet bestond (CGVS 2, p. 19).

Tot slot bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u nog anderhalf jaar lang in Turkije verbleef alvorens naar België te komen. Het is immers opmerkelijk dat u het Turkse woord voor

'bedankt' (CGVS 1, p. 27), 'schoen' (CGVS 1, p. 27), 'straat' (CGVS 2, p. 14) en 'job' (CGVS 2, p. 14) niet kent. Gevraagd of u ooit Turks sprak, zegt u dat u nooit met Turkse mensen sprak omdat anderen altijd het woord voerden en u nooit werkte voor Turken (CGVS 2, p. 14). In het eerste gehoor bij het CGVS had u nochtans verklaard drie tot vier jobs te hebben gehad, en onder meer in een schoenenfabriek en metaalfabriek te hebben gewerkt (CGVS 1, p. 27). Het is niet ernstig dat u dan niet eens het Turkse woord voor schoen kent. Ook verklaarde u met andere Afghanen stevast naar dezelfde Turkse winkel te zijn gegaan om – wanneer u de Turkse vertaling voor 'bedankt' wordt gevraagd, onmiddellijk nadien te zeggen zelf nooit naar die winkel te zijn gegaan (CGVS 1, p. 27). Naast deze tegenstrijdigheden is het vanzelfsprekend in het algemeen niet geloofwaardig dat u in anderhalf jaar tijd geen enkele keer Turks zou gesproken of gehoord hebben en zelfs de reeds vermelde basiswoorden niet schijnt te kennen. Daarbovenop heeft u nog nooit gehoord van het bekende fort Yedikule in Istanboel (CGVS 2, p. 14) en kunt u over de grote moskee die u zelf vermeldt noch de naam vermelden noch de wijk waar deze in ligt (CGVS 2, p. 14). Opnieuw maakt u, door te zeggen dat u zelfs op uw vrije dag nooit naar buiten ging maar in de kamer bleef behalve wanneer u naar een groot park ging waarvan u alweer de naam niet weet (CGVS 2, p. 14), uw eigen leefwereld zodanig klein dat er geen zicht wordt geboden op uw reële levensomstandigheden daar. Als dusdanig maakt u evenmin aannemelijk dat u anderhalf jaar lang in Turkije verbleef alvorens door te reizen naar België. Nochtans is het belangrijk voor de beoordeling van het CGVS om een goed zicht te krijgen op alle plaatsen waar u verbleef vooraleer u naar België kwam.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sherzad gelegen in de provincie Nangarhar. Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaans leger een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voor deze beoordeling zijn de concrete omstandigheden waarin u leefde van groot belang. Aangezien u geen inzicht biedt op de plekken waar u leefde voor en na uw legerdienst, noch hoe u met uw familie leefde in Afghanistan, maakt u dergelijke beoordeling zelf onmogelijk.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sherzad en Chamtala heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is

daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS d.d. 7 april 2017 en 5 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het tweede gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS 2, p. 23). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS 1, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. De bankkaart van Kabul Bank, uw legerbadge en de foto's van uzelf in een legeruniform zeggen niets over uw herkomst uit Sherzad en uw latere verblijfplaatsen. De omslag toont dan weer enkel aan dat de documenten werden opgestuurd uit Sherzad, zonder dat dit iets zegt over uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Verwerende partij hecht immers geen geloof aan de herkomst van verzoekende partij uit Surragha, Markikhel in het district Sherzad. Dient evenwel te worden opgemerkt dat verwerende partij niet twijfel aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij. Zij stelt enkel haar herkomst in vraag uit het dorp Surragha.

De bestreden beslissing is hoofdzakelijk gebaseerd op het feit dat volgens verwerende partij onvoldoende kennis zou hebben van haar dorp, de gebeurtenissen aldaar en haar verblijf aldaar tijdens haar eerste 18 levensjaren.

Zo stelt zij het onwaarschijnlijk te vinden dat verzoekende partij niet in de landbouw werkte zoals haar vader en dat zij niet weet hoe haar vader aan geld kwam. Verzoekende partij wenst op te merken dat zij minderjarig was en dat van haar verwacht werd om zij de boodschappen deed voor het huis en eten bracht naar haar vader.

Het is bovendien niet correct dat verzoekende partij nooit in de landbouw haar vader geholpen zou hebben. Zo verklaarde zij dat zij moest helpen met de graanoogst en legde in détail uit hoe en met welke werktuigen zij te werk ging: p. 13 CGVS I

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 13]

Hoe haar vader precies geld verdiende was geen vraag die gesteld werd of mocht gesteld worden door verzoekende partij. In haar cultuur worden dergelijke zaken niet met kinderen besproken en zij heeft zich dan ook nooit gepermitteerd dergelijk gesprek aan te gaan met haar vader.

II.1.3. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de scholingsraad van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft geen enkele reden om hierover te liegen. Zij heeft ongeveer 1 jaar/1,5 jaar scholing gelopen. Zij zou niet liever hebben om te kunnen zeggen dat zij meer geschoold was... Dat zij thans kan lezen en schrijven en haar telefoonnummer kon opschrijven, heeft te maken met het feit dat zij reeds meer dan 2 jaar in België verblijft en deze zaken hier geleerd heeft.

Verwerende partij verwijst naar de 67 facebook vrienden van verzoekende partij waarvan een groot deel aan de universiteit gestudeerd zou hebben. Verzoekende partij begrijpt niet waarop verwerende partij doelt... Eerstens heeft zij haar facebook aangemaakt in België en zijn de vrienden die zij daarop heeft niet noodzakelijk allemaal mensen die zij in het echte leven ook kent. Afghanen voegen elkaar toe op facebook, niet zozeer omdat er een persoonlijke band tussen hen bestaat, maar omdat zij afkomstig zijn uit hetzelfde land. Dat blijkt ook uit het aantal 'vriendschapsverzoeken' die verzoekende partij nog niet heeft goedgekeurd. Dat zijn er op heden 306... Allemaal mensen die verzoekende partij niet kent maar die haar willen toevoegen als vriend op facebook omwille van haar herkomst. (stuk 4) Bovendien heeft verzoekende partij 538 (en geen 67) vrienden op facebook. (stuk 3) Het is verzoekende partij compleet onduidelijk op welk facebookprofiel verwerende partij zich baseert...

Het is dan ook niet ernstig van verwerende partij om haar onderzoek naar de scholingsgraad van verzoekende partij volledig te baseren op de scholing die haar vrienden op facebook zouden gelopen hebben...

II.1.4. Verwerende partij stelt dat de kennis van verzoekende partij over haar leefomgeving en de gebeurtenissen aldaar onvoldoende zou zijn. Niets is echter minder waar. Immers, wanneer de gehoren van verzoekende partij erop worden nagelezen, blijkt al snel dat zij weldegelijk bijzonder veel informatie kon geven over haar regio van herkomst.

Zo kon zij Markikhel perfect plaatsen: p. 4 CGVS

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 4]

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 5]

Zij vertelde over de scholen in Markikhel: p. 6 CGVS I

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 6]

Zij kon de wegen aangeven die van Jalalabad naar Sherzad gaan: p. 11 CGVS I

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 11]

Zij kon aangeven welke grote stammen er in haar regio wonen: p. 12 CGVS I

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 12]

Ook op de heel specifieke vragen omtrent haar herkomst kon verzoekende partij zonder moeite antwoorden: p. 30 CGVS I

[citaat gehoorverslag 07.04.2017, p. 30]

Als bijkomend bewijs van haar herkomst legt verzoekende partij enkele getuigenissen voor van landgenoten die eveneens van Maninkhel, Sherzad afkomstig zijn en die wensen te getuigen dat ook verzoekende partij van daar afkomstig is. (stuk 5)

Verwerende partij motiveert absoluut niet omtrent het asielrelaas en de vluchtmotieven van verzoekende partij. Nochtans vormt dit het voornaamste reden waarom verzoekende partij uit Afghanistan is moeten vluchten.

Zij kiest er echter voor om te focussen op de vragen waarop verzoekende partij niet kon antwoorden en legt een groot deel van het gehoor naast zich neer. Dit is niet ernstig.

Ook over haar verblijf in Turkije is verzoekende partij zeer duidelijk geweest: zij kwam niet in contact met turken en was altijd samen met andere Afghanen, zij heeft de Turkse taal dan ook nooit geleerd/gebruikt. Er kan van haar dan ook niet verwacht worden dat zij de Turkse taal spreekt.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"II.2.1. Verzoekende partij merkt op dat niet getwijfeld wordt aan haar identiteit en haar nationaliteit. Verwerende partij neemt aan dat zij weldegelijk van Afghanistan afkomstig is. Zij stelt enkel geen geloof te hechten aan de regio van herkomst van verzoekende partij.

Zelfs als niet zou kunnen worden aangenomen dat verzoekende partij afkomstig is van Sherzad - quod certe non, staat het niet ter discussie dat zij van Afghanistan afkomstig is.

Verzoekende partij kan niet terug gestuurd worden naar waar dan ook in Afghanistan.

II.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 6)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensely volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5.243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by AntiGovernment Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure plate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place country wide. with provinces in the North. South. East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict. many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which AntiGovernment Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control. "

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe. and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained willfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het nonrefoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. in June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces. "

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016. "40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe. Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict. "

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging:

p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"62 on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them: • members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;

- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances - for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;
- ethnic minorities including Hazaras; and
- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Of er al dan niet een open combat zou zijn, verzoekende partij loopt er dagelijks een reël gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat zij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in waar dan ook in Afghanistan.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

11.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan **de** verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij afkomstig is van het dorp Surragha, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. In oktober 2010, toen de verzoekende partij zeventien of achttien was, zou zij in dienst zijn gegaan bij het Afghaanse leger. Zij zou anderhalf jaar als soldaat hebben gewerkt en gestationeerd zijn geweest nabij Gardez in de provincie Paktia. De verzoekende partij verklaart dat zij al langer dan een jaar in dienst was toen de taliban een eerste keer op bezoek kwamen bij haar familie in Surragha. De taliban zouden het huis hebben doorzocht en verzoekers familie hebben bedreigd. Zij zouden hebben gezegd op de hoogte te zijn van verzoekers dienst en gevraagd hebben dat de verzoekende partij zich zo snel mogelijk bij hen zou aansluiten. Ongeveer één of twee maanden

later zouden de taliban een tweede keer zijn langs geweest en hun eis hebben herhaald. Vervolgens zou de vader van de verzoekende partij haar hebben gewaarschuwd om niet naar haar dorp terug te keren omdat de taliban haar zouden willen doden. De verzoekende partij verklaart dat zij twintig dagen tot een maand later het leger verliet en naar Chamtala ging, waar zij ongeveer anderhalf jaar zou hebben verbleven. Uiteindelijk zou de verzoekende partij met de hulp van een smokkelaar naar Kaboel zijn gereisd en van daaruit naar Iran zijn gegaan richting Europa.

De Raad benadrukt dat het voor de beoordeling van de eventuele nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio waarvan zij verklaart afkomstig te zijn aannemelijk maakt.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij volgende stukken neer: een bankkaart van Kabul Bank, een legerbadge, zes foto's van de verzoekende partij en een briefomslag waarin deze stukken naar België werden gestuurd. Uit deze stukken kan niets worden afgeleid omtrent de regio van herkomst van de verzoekende partij of de plaatsen waar zij voorafgaand aan haar komst naar België zou hebben verbleven. Het gegeven dat de verzoekende partij post kreeg opgestuurd vanuit het district Sherzad in Nanagarhar is niet afdoend om haar herkomst uit deze regio zonder meer aan te nemen.

Gelet op de gebrekkige bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken geloof te hechten aan verzoekers herkomst uit en verblijf in het dorp Surragha in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Bijgevolg moet worden nagegaan of de in het kader van huidig verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot de herkomst en verblijfssituatie van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat daaraan geloof zou kunnen worden gehecht.

In casu dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat de verzoekende partij haar herkomst uit Surragha niet aannemelijk maakt, noch dat zij daar gedurende jaren zou hebben verbleven in de door haar geschetste omstandigheden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een ondermaatse kennis heeft van haar leefomgeving en gebeurtenissen die zich daar hebben voorgedaan. In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt vastgesteld en overwogen:

"Vervolgens is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van grote legeroperaties in Sherzad, terwijl u zelf in het leger zou hebben gezeten en zelf ook beweert afkomstig te zijn uit Sherzad en de door uzelf gegeven informatie ook niet kan situeren in de tijd. Wanneer het CGVS bijvoorbeeld polst naar een grote legeroperatie in uw regio Markikhel en meer specifiek in het dorp Balalkhel, verklaart u dat dit nooit gebeurde (CGVS 1, p. 34). U beweert zelfs dat het leger zich daar nooit begeeft. Informatie in het dossier toont echter aan dat er bij deze operatie in 2011 maar liefst dertig talibanleden om het leven kwamen. Ook al was u toen zelf ook actief in het leger, toch mag verwacht worden dat u hierover zou gehoord hebben van uw familie aangezien zij u nog elke 15 à 20 dagen opbelden (CGVS 2, p. 20) en dit een operatie was die heel dicht bij uw thuis plaatsvond. De namen van de talibancommandanten Dilwar en Ismail die hierbij omkwamen zeggen u ook niks (CGVS 1, p. 34). U vermeldt wel zelf een incident in het nabijgelegen Nandarkhel (CGVS 1, p. 34-35 en CGVS 2, p. 24-25). U zegt echter dat u niet weet of deze operatie al dan niet plaatsvond voor u naar het leger ging, maar weet wel dat het zes, zeven of acht jaar geleden plaats heeft gevonden (CGVS 2, p. 7). Dat u wel kan aanhalen hoe lang het geleden is, maar dit niet kunt situeren ten opzichte van uw eigen leefwereld, doet de door u gegeven informatie uiterst ingestudeerd overkomen. Opmerkelijk is dat u later in het gehoor denkt dat het incident voor uw legerdienst plaats had gevonden omdat het lang geleden gebeurde (CGVS 2, p. 24). Dit onzekere antwoord vergoelijkt echter nog steeds de bevinding van het ingestudeerde karakter van uw kennis niet. U zegt evenmin iets te weten over de taliban die daar gestorven zijn (CGVS 1, p. 35), dit terwijl het volgens uw eigen verklaringen even dichtbij gebeurde als het Centraal Station dichtbij het WTC II-gebouw ligt en de hele wereld, heel Nangarhar en heel Afghanistan er een verhaal over schreef (CGVS 2, p. 7). Dat u, die daar op een boomscheut van woonde, in de eerste plaats niet zeker weet of u het meemaakte toen u daar zelf was dan wel of u het via een familielid hoorde toen u in het leger zat, doet al ernstige vraagtekens rijzen. Dat u daarenboven geen idee heeft welke taliban daarbij betrokken waren, doet opnieuw op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien u het effectief over dezelfde operatie heeft als deze in Balalkhel, vond dit trouwens plaats toen u reeds meer dan een half jaar in het leger zat, waardoor uw schatting dat u misschien nog niet in het leger zat, verkeerd blijkt. Even merkwaardig is het feit dat u niet weet of u al dan niet al in het leger zat op het moment dat malek Nazir (CGVS 1, p. 30) en het districtshoofd van Sherzad, Aseel Khogyani (CGVS 2,

p. 32), gedood werden. Dat u weliswaar gehoord heeft van deze incidenten zonder echter te weten wanneer zij plaatsvonden en waar u zich bevond op dat moment, geeft alweer een ingestudeerde indruk. Wanneer u dan weer gevraagd wordt naar Babakarkhel en Nasrat, zeggen geen van beide namen u iets. Zij waren nochtans districtshoofd van Sherzad tussen 2009 en 2011, de eerste toen u nog in Sherzad woonde en de tweede als opvolger van Aseel Khogyani die u wel beweert te kennen (CGVS 2, p. 6 en 24). U heeft evenmin al gehoord van Haji Wardak, een malek uit Markikhel wiens dood als gevolg had dat er massale gevechten waren tussen de overheid en de taliban waarbij zeventig talibanleden en meer dan twintig politieagenten omkwamen in en rond Markikhel, waartoe uw dorp Surragha behoort (CGVS 1, p. 30). U beschrijft in algemene termen weliswaar een gelijkaardig incident maar wanneer hierover doorgevraagd wordt, weet u niet wanneer het gebeurde en sterker nog kunt u niet eens zeggen of u al dan niet nog in Afghanistan verbleef toen dit gebeurde (CGVS 1, p. 33-34). Nochtans vonden deze belangrijke gebeurtenissen allemaal plaats in de directe omgeving van uw dorp. Dat u er ofwel niet vanop de hoogte bent, ofwel er een zeer gebrekkige kennis over tentoonspreidt en deze gebeurtenissen ook niet kunt situeren ten opzichte van uw eigen levenscyclus tast de geloofwaardigheid omtrent uw herkomst uit Sherzad op ernstige wijze aan. Ook uw geografische kennis over uw beweerde geboorteregio doet de wenkbrauwen fronsen. Zo geeft u weliswaar aan de namen en de ligging van enkele dorpen uit uw district te kennen (CGVS 1, p. 3, 4, 11, 32), maar is het uiterst vreemd dat enkele naburige dorpen van Surragha geen belletje doen rinkelen zoals Modga (CGVS 1, p. 12) en Rewal (CGVS 1, p. 3) – nochtans op enkele luttele kilometer van uw dorp – en andere dorpen iets verder af in het district zoals Kalagay, Sar Kot, Godra en Ghara (CGVS 1, p. 12). Van een van de grootste dorpen in Sherzad, Tutu, denkt u dan weer dat het bij Hashimkhel ligt (CGVS 1, p. 12), terwijl het net de andere kant uit ligt, naar het district Hisarak toe. Ook deze gebreken in uw kennis over uw regio zijn vreemd voor iemand die daar heel zijn jeugd zou doorgebracht hebben en dergelijke lacunes zorgen er voor dat de zaken die u wel weet ingestudeerd overkomen.”

Bovenstaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij wel veel informatie kon geven over haar regio van herkomst en citeert diverse passages uit het verslag van haar eerste gehoor. Derhalve doet de verzoekende partij evenwel geen afbreuk aan de hoger weergegeven fundamentele onwetendheden.

Als bewijs van haar herkomst uit Sherzad voegt de verzoekende partij enkele getuigenissen van landgenoten die eveneens uit haar dorp afkomstig zouden zijn (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift). De Raad stelt vast dat deze getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben, nu zij door de verzoekende partij werden verkregen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming, en bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken in aanmerking kunnen worden genomen.

Daarenboven kan de verzoekende partij niet overtuigen wat betreft haar profiel en activiteiten gedurende de levensjaren voorafgaand aan haar indiensttreding bij het Afghaanse leger.

De verzoekende partij verklaarde tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij als oudste zoon van een landbouwer geen echte bezigheid had. Zij zou thuis niets anders hebben gedaan dan haar vader wat helpen op de velden en boodschappen doen voor het gezin (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 6, 7). Tijdens haar tweede gehoor gevraagd wat zij precies deed toen zij in Sherzad woonde, antwoordde de verzoekende partij vaagweg dat zij voor haar familie zorgde aangezien zij kostwinner en de oudste van de familie was. Gevraagd hoe zij aan geld raakte om voor haar familie te zorgen, antwoordde de verzoekende partij dat zij 's morgens en 's middags eten bracht naar haar vader op het land en daarnaast ook boodschappen deed voor de familie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat de verzoekende partij zelf een activiteit uitoefende die inkomsten genereerde voor haar gezin. Dat de verzoekende partij als oudste zoon in een arm gezin haar vader, die volgens verzoekers verklaringen oud en suikerziek was, niet moest helpen met het bewerken van de gronden, kan niet overtuigen (stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p. 4; stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 13). Het is verder niet aannemelijk dat de verzoekende partij afkomstig zou zijn uit een regio waar mensen leven van de landbouw, maar niet concreet kan antwoorden op eenvoudige vragen over de landbouwactiviteiten in haar regio. Zo bleek de verzoekende partij niet in staat aan te geven in welke volgorde de meest voorkomende gewassen in haar regio worden geteeld. Zij stelde dat zij de maanden kan noemen waarin deze gewassen groeien maar dat zij niet weet of ze juist zijn. De verzoekende partij wijt haar onwetendheid aan het feit dat zij geen landbouwer is. Nochtans verklaarde zij dat haar vader de gewassen in kwestie ook zelf verbouwde (stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p. 5). In haar verzoekschrift ontkent de verzoekende partij dat zij haar vader nooit in de landbouw geholpen zou hebben. Zij wijst erop dat zij verklaarde dat zij haar vader moest helpen met de graanoogst en in

detail uitlegde hoe en met welke werktuigen zij daarbij te werk ging. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij evenwel niet kon aangeven wat er met het graan gebeurde na de oogst. Dat de verzoekende partij als zoon van een landbouwer geholpen zou hebben met de graanoogst, maar geen idee heeft wat er vervolgens met het graan gebeurde omdat dit haar job niet was, acht de Raad niet aannemelijk (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 13).

De verzoekende partij biedt verder geen zicht op de manier waarop haar familie inkomsten verwierf in Sherzad. Gevraagd hoe haar vader zijn oogst verhandelde of verkocht, antwoordde de verzoekende partij dat haar vader niets verkocht omdat alles bestemd was voor eigen gebruik. Op de vraag waar haar vader dan het geld vandaan haalde om inkopen te doen – wat één van de activiteiten van de verzoekende partij zou zijn geweest –, antwoordde de verzoekende partij naast de kwestie dat haar vader haar geld gaf. Opnieuw gevraagd hoe haar vader dat geld kreeg, bleek de verzoekende partij het antwoord schuldig te moeten blijven (stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p. 5). De Raad acht het niet geloofwaardig dat de verzoekende partij als achttienjarige en oudste zoon geen enkel idee zou hebben gehad waar haar vader het geld vandaan haalde om diens gezin te onderhouden. Te meer daar de verzoekende partij blijkens haar verklaringen toen reeds zelf vader van minstens twee kinderen en kostwinner was (stuk 22, verklaring DVZ, rubriek 16; stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p. 4). De algemene bewering dat in de cultuur van de verzoekende partij dergelijke zaken niet met kinderen worden besproken en de verzoekende partij het zich dan ook nooit heeft gepermitteerd hierover een gesprek aan te gaan met haar vader, kan in het licht van voormelde verklaringen geenszins overtuigen.

Ook op haar scholingsgraad biedt de verzoekende partij geen duidelijk zicht. Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde tot de derde graad naar school te zijn gegaan, verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij gedurende tien maanden of hoogstens een jaar buitengewone lessen heeft gevolgd (stuk 22, verklaring DVZ, rubriek 11; stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 5). Geconfronteerd met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kwam de verzoekende partij niet verder dan dat zij zich daar misschien had vergist en dat zij niet zoveel gestudeerd heeft (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 9, 10). Dat de verzoekende partij zich eenvoudigweg zou hebben vergist omtrent haar scholing, kan deze tegenstrijdigheid niet op afdoende wijze verklaren. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij een jaar à anderhalf jaar school gelopen heeft. Nochtans verklaarde zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij niet langer dan een jaar naar school ging. Waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij analfabeet is en niet kan lezen of schrijven, blijkt uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij het Pasjtoe, zijnde haar moedertaal, in Afghanistan wel heeft leren lezen, maar niet kan schrijven (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 6; stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p. 23, 24). Het mag verbazen dat de verzoekende partij verklaart niet te kunnen schrijven, maar tijdens het eerste gehoor wel in staat bleek haar telefoonnummer neer te schrijven (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 9). Uit het verslag van het tweede gehoor blijkt ook dat de verzoekende partij op gegeven moment volgde wat de tolk aan het opschrijven was en bevestigde dat dit correct was (stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p. 12). De uitleg dat de verzoekende partij op korte tijd zou hebben leren lezen en schrijven in België, kan niet overtuigen in het licht van haar eerdere verklaring analfabeet te zijn. Zij verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien reeds in Afghanistan te hebben leren lezen in haar moedertaal, maar liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat zij kan lezen noch schrijven.

Aangezien op basis van voorgaande vaststellingen en overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich volgens haar verklaringen in deze regio hebben voorgedaan op het ogenblik dat zij in dienst zou zijn geweest in Paktia. Waar *in casu* niet wordt betwist dat de verzoekende partij gediend heeft in het Afghaanse leger, kan evenwel niet worden aangenomen dat de verzoekende partij louter omwille van deze tewerkstelling een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Afghanistan. De *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst zij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als “verwesterd” worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Zij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf sinds september 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In zoverre de verzoekende partij zich op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beroept, dat beoogt bescherming te bieden wanneer een verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wijst de Raad op wat volgt.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Sherzad gelegen in de provincie Nangarhar niet aannemelijk,

Voorts acht de Raad, in navolging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij voor haar komst naar België in Chamtala ongeloofwaardig. In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om al haar verblijfplaatsen op te sommen, maar de verzoekende partij heeft nagelaten om haar verblijf in Chamtala aan te geven. De verzoekende partij heeft daarentegen verklaard dat ze sinds haar geboorte tot haar vertrek in Sherzad verbleven heeft. Nochtans heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze ongeveer achttien maanden in Turkije heeft gewoond en er illegaal in Sultan Shapli verbleef (verklaring DVZ, p. 4). Ook in het begin van het eerste interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd of ze behalve in haar dorp Surrigha ooit ergens anders in Afghanistan gewoond heeft, waarop de verzoekende partij “nee” antwoordde (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 5). Wanneer de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor haar problemen in Afghanistan uiteenzet, geeft de verzoekende partij aan dat “Ze hebben mij verwittigd niet naar huis te komen. Twintig - vijftien

dagen later heeft mijn vader mijn vlucht geregeld met een smokkelaar, hij heeft mij dat laten weten en mij vanuit Chamtala laten vertrekken met de smokkelaar" (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 5). Ook wanneer de verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het einde van haar loopbaan bij het leger vertelt, zet ze uiteen dat "mijn vader vroeg mij om mijn dienst te verlaten en naar Chamtala te komen vanwaar ik vertrok" (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 24). Tijdens voormeld gehoor heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze een lange tijd in Chamtala verbleven heeft. Het is pas nadat de verzoekende partij wordt geconfronteerd met een discrepantie op haar legerbadge dat ze uiteindelijk aangeeft nog op andere plekken voor langere tijd te hebben gewoond. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: "Wanneer u dan wordt gevraagd hoe lang na uw legerdienst u nog in Afghanistan heeft verbleven, antwoordt u eerst "een tijdje", vervolgens "ik weet het niet precies", "meer dan twee jaar", "geen twee jaar, ik weet het niet precies", "geen twee jaar" om uiteindelijk te stranden op "ongeveer langer dan een jaar" (CGVS 1, p. 35-36) hetgeen u ook in het tweede interview bij het CGVS bevestigt (CGVS 2, p. 9). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen verklaart u dat u zich vergist moet hebben met die vijftien tot twintig dagen (CGVS 1, p. 36). Aangezien u noch bij de DVZ, noch bij aanvang van het interview bij het CGVS enige melding maakte van een langer verblijf in Chamtala, terwijl u wel tegenover beide instanties vermeldde dat u lang in Turkije verbleef alvorens door te reizen, en integendeel zelfs expliciet vijftien tot twintig dagen vermeldt als zijnde de duur die uw vader nodig had om uw reis te regelen, kan deze verklaring niet overtuigen. Dat u eerst uw latere langere verblijfplaats onvermeld liet om vervolgens vage en tegenstrijdige antwoorden te geven, ondermijnt uw verklaringen dat u de laatste periode in Afghanistan in Chamtala heeft doorgebracht ten stelligste." Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Bovendien blijkt uw kennis over Chamtala enorm beperkt te zijn voor iemand die er "ongeveer langer dan een jaar" zou verbleven hebben (CGVS 1, p. 36). Zo zegt u dat er geen enkele hulporganisatie actief was in Chamtala toen u er was (CGVS 2, p. 9), terwijl uit objectieve informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat er in 2012 wel degelijk veel buitenlandse hulporganisaties actief waren in het dorp Chamtala dat eigenlijk gegroeid is uit een nederzetting waar veel IDP's (internally displaced persons) en teruggekeerde Afghanen uit Pakistan terechtkomen. Ook over gebeurtenissen in de directe omgeving blijkt u niks af te weten. Zo heeft u nog nooit gehoord van de leraar Kuchai Nasiri (CGVS 2, p. 9) noch van enig incident met een leraar (CGVS 2, p. 11) terwijl Nasiri ontvoerd werd uit het naburige dorp Kakrak toen u in Chamtala was. Op hetzelfde thema verdergaand, verklaart u dan dat u nooit een school heeft gezien in Chamtala, hoewel er wel degelijk scholen waren volgens uw eigen verklaringen (CGVS 2, p. 11). U werd nochtans de kans gegeven om zelf incidenten aan te halen waar u over gehoord zou hebben, maar verklaart dat er niks gebeurde en u niks hoorde (CGVS 2, p. 10). U gaat dan verder met een beschrijving in algemene termen van de activiteiten van de taliban zoals ontvoeringen en bestormingen van huizen, maar wanneer u om concrete voorbeelden hiervan gevraagd wordt, slaagt u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven (CGVS 2, p. 10). Het enige incident dat u zich wel kunt herinneren in Chamtala is de moord op de legendarische krijgsheer Haji Zaman Ghamsharik wiens familie enorm veel invloed heeft in het district Khogyani en zelfs heel de provincie Nangarhar (CGVS 2, p. 10) Hierover kunt u echter niet zeggen of dit gebeurde voor uw verblijf in Chamtala dan wel na uw verblijf in Chamtala (CGVS 2, p. 10), wat opnieuw uiterst frappant is. Dit incident was internationaal nieuws over de meest invloedrijke man uit de gehele omgeving. Ghamsharik werd reeds in 2010 gedood, jaren voor uw verblijf in Chamtala dus. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die in dat dorp gewoond heeft, niet weet of het gebeurde wanneer hij er zelf woonde of niet. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u opnieuw weliswaar enkele dorpen kent rondom Chamtala (CGVS 2, p. 10) maar nog nooit gehoord heeft van de dorpen Spin Jumat en Baryena, nochtans dorpen op wandelafstand van Chamtala en waar u door moest gaan onderweg naar Jalalabad wanneer u het land verliet (CGVS 2, p. 10-11). Uw tegenstrijdige verklaringen en uiterst beperkte kennis over Chamtala maakt uw beweerde verblijf in Chamtala na uw legerdienst geenszins geloofwaardig.

Als verklaring voor uw beperkte kennis over Chamtala geeft u dat u zich daar moest verbergen vanwege uw problemen met de taliban en dus nooit naar buiten kon gaan (CGVS 2, p. 10). Ook uw eigen boodschappen werden niet door u zelf gedaan, maar door uw werkgever (CGVS 2, p. 10). Hoewel ook in dat geval een basiskennis zou mogen verwacht worden, is deze verklaring geenszins afdoende aangezien uw vervolgingsfeiten die zouden plaatsgevonden hebben in Sherzad zelf ongeloofwaardig zijn." Bovenstaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. Bovendien worden ze niet weerlegd door de verzoekende partij.

Uit het gehoorverslag van 7 april 2017 blijkt dat de verzoekende partij voorts aanhaalt dat zij in Kaboel verbleven heeft (stuk 10, gehoorverslag 07.04.2017, p. 35). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart de verzoekende partij uitdrukkelijk nooit in Kaboel verbleven te hebben (stuk 5, gehoorverslag 05.05.2017, p.11).

De verzoekende partij maakt haar voorgehouden herkomst uit het district Sherzad gelegen in de provincie Nangarhar niet aannemelijk. Voorts maakt de verzoekende partij haar verblijf in Chamtala evenmin aannemelijk, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat het eigenlijk niet van belang is uit welke regio van Afghanistan zij afkomstig is, aangezien Amnesty International in een rapport van oktober 2017 besluit dat Afghanistan geen veilige plaatsen kent en elke repatriëring naar Afghanistan afraadt (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, rapport *“Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned from Europe to Afghanistan”*). Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëringen naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest “Elgafaji” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (hypothese 1).

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij die in haren hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (hypothese 2).

Uit het rapport van Amnesty International blijkt dat alhoewel de situatie achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Uit voormeld rapport blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij haar regio van herkomst ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest "Elgafaji".

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee maal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. S. KEGELS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS